

Leul și Măgarul la vânătoare

La Fontaine

Monarhul dobitoacelor, năprasnic,
Voia să dea, de ziua lui, un praznic
Și chibzui să facă o mare vânătoare,
De urși, de cerbi, de lupi, de căprioare
Și de mistreți,
Că el nu-și pierde vremea cu vrăbii sau sticleți.
Și, ca să scoată grabnic vânatul din unghere,
L-a pus pe Măgărilă într-un tufiș, să zbiere.
Iar când porni să ragă din răputeri Măgarul,
Dezlănțuit deodată, ca viforul în toi,
Ai fi jurat că sună din surle tot Tartarul,
Ca-n ziua Judecății de apoi.
De răgete-ngrozindu-se de-a binele,
Pornind înnebunate spre zăvoi,
Cădeau în gheara Leului jivinele.
- Vezi ce făcui, îi zise, prin răgetele mele?
- Da, îi răspunse Leul, cumplit ai mai răgit,
Că eu
- Cât sunt de Leu -
M-aș fi-ngrozit,
De nu aveam - ca toate jivinele - habar
Că ești, așa cum ești, doar un măgar...
De-ar fi-ndrăznit, se supăra Măgarul
De spuse și de ton;
Dar, chibzuit, și-a îndurat amarul,
Că nu-i, de felul lui, un fanfaron.